

men paa det Bestemteste underkjendte den, ligesom ogsaa Rigsretten gjorde det paa sin Vis. Det er ganske vist, at Monrad kom frem med sit Lovforslag, efter at Rigsretsdommen var falden i 1856, da det viste sig, at Udsalbet ikke var praktisk efter Grundloven. Lovforslaget skulde da fastslaa den Sætning, at der skulde tages Noget bort fra Rigsretten — Alle bleve nu for Næsten enige om, at der skulde tages Noget bort fra Rigsretten — men Monrad vilde, at man, naar Udgifterne vare tagne af Statskassen, ikke skulde bryde sig om, hvorledes Ministeren var stillet, hvor meget der talte for Udgifternes Nødvendighed. Naar Hvertallet i Folkethinget, hvor lille dette end var, og hvor enig man end kunde være om, at Udgifterne vare nødvendige, blot sagde. Nei, vi ville ikke give Pengene, saa var Sagen dermed afgjort. Det var Monrads Forslag i 1856; men Regjeringen modsatte sig det paa det Bestemteste, overbevist om, at det vilde være nedbrydende for Regjeringens Stilling efter Grundloven, og Landsthinget modsatte sig det, idet det sagde, at det vilde være en Tilintetgjørelse af Landsthingets Stilling som udfyldende den halve Del af Rigsretten. Det er gaaet paa samme Maade i en nærliggende Tid med et lignende Forslag; det fik ikke en stort bedre Skjæbne og kunde ingenlunde blive til Lov, men alt dette forklarer, hvorledes man den Gang kunde afgjøre Spørgsmaalet om Tilbagebetalingen af et Pengeløb. Det er jo imidlertid ikke om Sligt, vi nu tale. Det, vi nu tale om, er den store Akt, den store politiske Gjærning eller politiske Forbrydelse, som man fra een Side maatte vil falde der; men hvorledes denne, naar den skulde unddrages og have sin Dom, skulde være unddragen Rigsretten, tilstaar jeg, er for mig noget ganske Splinternyt. Naar det ærede Medlem fremdeles antydede, at der var en anden Maade, hvorpaa Folket kunde afgjøre Sagen, ligger dette ogsaa udenfor min Synskeds. Jeg veed ikke, hvortil det ærede Medlem sigtede; jeg tror ikke, at man i Grundloven kan finde nogen Bestemmelse, som giver nogen Anvisning i denne Retning.

Formanden (Krabbe): Forhandlingerne have efterhaanden fjernet sig noget fra den foreliggende Sag, men paa Grund af det Underlag, som Forslagene have, og den Motivering, de have faaet, samt dette Things nuværende Forhold til Regjeringen, har jeg ikke villet assistere ærede Medlemmer Leilighed til at fremsætte de Betragtninger, som de have udviklet. Jeg skal imidlertid henstille til ærede Medlemmer, om den følgende Forhandling maatte knytte sig noget nærmere til de foreliggende Forslag.

Ordføreren (Berg): Den meget ærede Udenrigsminister antog, at han ikke kunde forelægge sin frevne Circulære eller Instrux for Folke-

thinget. Det er bekendt, at der i den Henseende er en ikke ringe Fornemhed hos Udenrigsministeriet overfor Rigsdagen. Man har i en lang Mærkelse ikke fra Udenrigsministeriet faaet nogen egentlig indgaaende Meddelelse om de udenrigske Forhold. Man har forsøgt derpaa gennem et Udvalg, men der blev ikke Tid for Folkethinget til yderligere at begjære Gennemførelsen af de Skridt, som vare begyndte. Det turde imidlertid antages, at der her er et Punkt, hvorpaa Rigsdagen burde have en større Opmærksomhed henvendt, end Tilfældet hidtil har været. Det gaar dog neppe an at være ligegyldig ved den Maade, hvorpaa de udenrigske Anliggender varetages, og den Maade, hvorpaa Bevillinger af saa stort et Omfang bestyres, skjøndt det ganske vist er underordnet, om der bliver brugt nogle tusinde Kroner mere eller mindre. Bort Land staar i en højst uheldig Stilling med uløste Problemer af den aller alvorligste Betydning for Danmarks Eksistens, og det er under disse Forhold dog umulig meget betænkeligt for Rigsdagen at indtage en saa tilbageruften Stilling ligeoverfor Udenrigsministeriet. Jeg nævner nu det Gaab, at den Udtalelse, vi i Aften have hørt fra den ærede Udenrigsminister, den Regtelse af nærmere at gjøre Rede for det Skridt, han har foretaget, vil føre til, at der træffes videre Foranstaltninger til at komme i nærmere Forbindelse med det ærede Udenrigsministerium. — Hvad Udenrigsforslagene angaar, tør jeg antage, at der foreligger tilstrækkelig Anledning til at anse dem for fuldt velbegrundede, haade med Hensyn til de specielt foreliggende Spørgsmaal, som omhandles i Udenrigsforslagene, og med Hensyn til deres symboliske Betydning. Jeg skal altsaa ikke udtale mig videre med Hensyn til selve Forslagene. Hvad angaar den førte Debat, imellem det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein), hvem jeg er meget taknemlig for hans Bidrag til Belysningen af de Forhold, her ligger for, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall), skal jeg selvfølgelig ikke komme dybt ind derpaa, men enkelte Bemærkninger maa jeg dog gjøre. Den meget ærede Rigsdagsmand fra Frederiksberg (Hall) spurgte, hvad man vil sige til en Rigsretsdom, som i et vist af ham givet Tilfælde gif Folkethingets Opsattelse imod? Jeg vil spørge, hvad det ærede Medlem og hans Venner sagde til den Rigsretsdom, som gif hans eller i ethvert Fald hans Venners Opsattelse imod? De sagde i lang Tid derefter: Ministrene ere frifjendte, men Spøisteret er dømt, thi det var Spøisterets Medlemmerne i Rigsretten, der ved alle at stemme for, at Ministrene frifjendtes, foranledigede denne Frifjendelse. De Herrer høiede sig altsaa kun i Formen for Rigsrettens Dom; de vedbleve alligevel, efter at denne Dom var falden, at sige, at det var en ulovlig Dom. Det ligger nemlig i, hvad de sagde: Ministrene ere frifjendte, men Spøisteret er dømt. Naar det ærede